

og dette Udvalg optog saa denne Linie som Forslag til 2den Behandling i Følge med en hel Del andre Initier. Man vil jo saaledes se, at i disse Egne har man i Grunden vaet et berettiget Krav, idet de have gjort sig fortrolige med Tanken om, at de kunde haabe paa snart at faae Jernbane. Jeg mener derfor, at Folkethinget i Virkeligheden har en moralsk Forpligtelse til at lade disse Egne komme i Betragtning. Nu vil man maaske sige: Ja, disse Undringsforslag bleve dog ikke vedtagne af Folkethinget, men bleve vist tilbage til Udvalget; men de Grunde, der bleve givne for denne Tilbagevisning, gif ikke ud paa, at disse Egne ikke burde komme i Betragtning, hvorimod man sagde, at Linierne vare ikke undersøgte, at det vilde koste mange Penge, og at Sagen maaske ikke var vel overveiet. Den store politiske Strid stod jo dengang paa sit Hødepunkt, og det kan jo ogsaa have gjort endel. Der var indflydelsesrige Medlemmer i Thinget, som vare meget betænkelige ved Jernbaneanlæg; men da det jo kan være, at disse Medlemmer nu have tabt noget af deres Indflydelse, saa er det mit Haab, at, naar Regjeringen nu vilde komme med en samlet Jernbaneplan, kunde den nok blive vedtagen. Der er faldet Udtalelser, som vidne om, at det nok kunde være muligt. Flere Medlemmer, som ere meget imod Udgifter til Hærvesenet, have erklæret, at de hellere vilde være med til at anlægge Jernbaner end til at bygge Fæstninger. Naar man samler alle disse Punkter, mener jeg, at der kunde være Udsigt til, at naar den ærede Minister kunde finde det rigtigt til næste Aar at komme med en samlet Jernbaneplan for en hel Del saadanne Jernbaner, at den saa kunde blive vedtagen.

Masmussen: Jeg maa give den ærede sidste Læser Ret i, at det kunde være meget godt, om vi havde en Plan, hvorefter de fremtidige Jernbaner her i Landet skulde bygges. I alle Tilfælde kunde det være godt for os at have en saadan Jernbaneplan at se paa; men for Beboerne ude i Landet tror jeg ikke, den vilde være til nogen Nytte, navnlig naar der ikke i en saadan Plan stod anført Noget om, naar Banerne skulde bygges. Jeg husker godt, at der, som det ærede Medlem udtalte, engang i sin Tid i en Betænkning fra et Udvalg kom en Plan, hvori der stod, at der skulde anlægges en Bane fra Nykjøbing paa Sjælland til Næstved. Jeg husker ogsaa godt, at jeg stemte imod dette Forslag. Men hvad var Grunden dertil? Det var den, at der ingen Udsigt var til, at denne Bane nogensinde skulde blive bragt til Udførelse. Det var et Forslag, som blot var opstillet for at vække Illusioner. Det blev ogsaa udtalt af Forslagsstillerne, at det var et Slags Billede, der var stillet frem, for at man skulde have Noget at se paa. Nei, den Slags Forslag nytter det ikke at

stemme for, naar det blot er Illusioner, som ikke blive til Virkelighed. Forslaget om Nykjøbingbanen var i Betænkningen stillet saa langt tilbage i Rækken, at der ikke kunde være Tale om at faae Banen bygget; ialtfald skulde der da først et Forslag frem i Rigsdagen, og saa skulde der stemmes om, hvorvidt Banen skulde bygges, hvorledes den skulde anlægges, og om Staten skulde give Noget dertil eller ikke. Derom stod der ikke Noget i Betænkningen. Der stod blot, at der engang i sin Tid kunde blive Tale om denne Bane. Den Slags Forslag tror jeg, man meget hellere maa lade blive borte. Thi naar de komme frem, vække de et Slags Haab hos Befolkningen om, at der dog mulig kunde blive Tanke om, at den kunde faae en Bane, som den trenger saa haardt til, og som den paagældende Egn har ligesaa retfærdigt og billigt Krav paa, som andre Egne paa deres Baner; men naar man saa skal se rigtig til, saa er det kun et Slags Laagebillede, som sjunder ligesaa hurtig bort, som det er kommet. Kan man ikke komme med Andet, saa maa man hellere lade være at stille Noget frem, og vente, til den Tid kommer, da det kan blive Alvor, saa blive Folk dog ikke stufede. Hvad angaar den Bane, der vedrører mig, skal jeg, skjøndt det ikke foreligger til Behandling, udtale, at jeg tror, at den Egn har fuldt og vel et ligesaa berettiget Krav paa at blive tilfredsstillet som nogen anden Egn her i Landet. Jeg ved ikke, hvorfor denne Egn i mange Aar er bleven tilfidsat, hvorfor dens berettigede Ønsker ikke ligesaa godt som andre Egnes kunne komme i Betragtning. Hvorfor skulle vi bestandig blive ved at bygge Jernbaner i Jylland og Fyn og ikke se hen til Egne paa Sjælland, der ere ligesaa trængende? Er det ret og billigt? Er det ikke Statens Pligt, saa godt den kan, at dele alle Statens Borgere ligelig imellem og gjøre dem lige Ret og Stjel? Det forekommer mig, at paa den Maade, Jernbanebygningen er gaaet til i de sidste Aar, har der kun været Tale om Fyn og Jylland, og nu gjøres der atter i disse Forslag Krav paa nye Baner der, som jeg ikke tvivler paa, at de faae. Men det vil jo atter gjøre, at en Bane i vor Egn bliver udsat i en lang og uoverskuelig Fremtid. Thi det er indlysende, at Staten ikke kan overkomme Alt paa eengang, at den ikke kan tilfredsstille alle Krav paa eengang. Men jeg mener, at saa skulde Staten se at gjøre Forholdet noget mere ligeligt, end det hidtil er sket. Det tror jeg er berettiget, at jeg stiller dette Krav paa den Egns Begne, jeg repræsenterer, og at jeg i dette Øieblik fører Sagen frem, om jeg end efter alle de Støffelser, vi have lidt i foregaaende Aar, ikke kan have noget Haab om at vinde Tilslutning i Thinget for min Anskuelse. Det skulde da være, at der var mere Held ved et privat Jernbaneforslag end ved et Forslag, der fremsættes af Regjeringen, og det lader jo til, at de